

Răspunsul la întrebarea lui Iov

„Dacă un om moare, va mai trăi oare?”
Iov 14:14

Niciun subiect nu prezintă un interes mai universal decât cel cuprins în această întrebare captivantă pusă de Iov. În circumstanțe normale, nimeni nu vrea să moară, totuși toți realizează că, în ceea ce privește previziunea omenirii, moartea așteaptă fiecare membru al umanității. Astfel, întrebarea din inimile tuturor și de pe buzele multora este dacă există viață după moarte.

De-a lungul veacurilor, oamenii, în durerea lor pentru moartea celor dragi și în certitudinea propriului lor eșec final în fața marelui dușman, moartea, au conceput tot felul de filosofii pentru a-și calma temerile și a nega realitatea a ceea ce este atât de tragic de real. Ei au adoptat credința că moartea nu este ceea ce pare a fi; că este un mijloc prin care oamenii intră într-un alt tărâm al vieții, mai sublim, sau, în unele cazuri, într-o stare de chin etern.

Unde sunt morții? Ce se întâmplă când o persoană moare? Sunt morții mai vii decât cei vii? Cu mii de ani în urmă, omul neprihănit Iov a rostit cuvintele citate în versetul nostru de deschidere: „Dacă un om moare, va mai trăi oare?” Aici, profetul lui Dumnezeu a vorbit în numele a miliarde de oameni care au jelit pierderea celor dragi și care, la fel ca întreaga omenire, s-au temut de venirea morții sigure.

Iov avea un interes personal și vital în răspunsul la întrebarea sa, pentru că tocmai îi ceruse lui Dumnezeu să-l lase să moară d . (Iov 14:13). Iov nu era obosit de viață, ci era epuizat de suferință până la punctul în care se întreba dacă viața în astfel de condiții merita trăită. Iacov a scris: „Ați auzit de răbdarea lui Iov.” (Iacov 5:11). Iov avea nevoie de răbdare, pentru că Dumnezeu îi permisese să fie lovit de calamități severe. Turmele, cirezile și familia lui fuseseră toate distruse. Și-a pierdut sănătatea și a fost lovit de o boală de piele urâtă care i-a acoperit întregul corp. În cele din urmă, soția lui s-a întors împotriva lui și i-a spus: „Blestemă-L pe Dumnezeu și mori.” Iov 2:9

Iov, însă, nu avea nicio intenție să-L blesteme pe Dumnezeu. El a avut încredere în Dumnezeu, chiar dacă nu înțelegea de ce i s-a permis să sufere atât de mult. În mod firesc, el a căutat eliberarea de suferință, dacă aceasta era voia lui Dumnezeu, așa că s-a rugat: „O, de m-ai ascunde în mormânt, de m-ai ține ascuns, până ce mânia Ta va trece, de mi-ai rândui un timp hotărât și ți-ai aminti de mine!” Iov 14:13

După ce l-a cerut astfel lui Dumnezeu să-l lase să moară, Iov s-a gândit la ce ar însemna dacă Dumnezeu i-ar răspunde rugăciunii și i-ar permite să treacă în moarte. Așadar, el a întrebat, cu cuvintele textului nostru de la început: „Dacă un om moare, va trăi din nou?” Iov a întrebat din perspectiva propriei sale experiențe și a propriilor sentimente. Totuși, ca profet al lui Dumnezeu, cuvintele lui sunt inspirate divin, așa că știm că el a formulat întrebarea privind viața de după moarte într-un mod care este în

concordanță cu adevărul Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la acest subiect.

Este important să observăm că Iov nu a întrebat: „Dacă un om moare, este el mai viu ca niciodată?” Nici nu a întrebat: „Dacă un om moare, înseamnă asta că s-a dus în cer sau într-un loc de chin?” Iov știa că atunci când un om moare, el este mort, așa că întrebarea pe care a pus-o a fost: „Va trăi din nou?” Astfel, ni se atrage atenția asupra marelui adevăr fundamental al Bibliei, și anume că viața de după moarte depinde de învierea morților. Există speranța vieții de după moarte, nu pentru că nu există moarte, ci pentru că Dumnezeu a promis să-Și folosească puterea Sa măreață pentru a-i readuce pe morți la viață. Iov credea că, dacă i s-ar fi permis să moară pentru a scăpa de suferințe suplimentare, Dumnezeu l-ar fi readus mai târziu la viață. El a spus: „Voi aștepta [în moarte] toate zilele timpului meu rânduit, până când va veni schimbarea mea [de la moarte la viață]. Tu vei chema, și eu îți voi răspunde; vei avea dorință pentru lucrarea mâinilor Tale.” Iov 14:14,15

Speranța învierii

Această speranță a învierii o avea Iov, speranță care este prezentată atât de clar și cu o asigurare atât de mângâietoare în Noul Testament. Apostolul Pavel a scris: „Dacă prin om a venit moartea, prin om a venit și învierea morților.” (1 Corinteni 15:21). În acest text, „omul” desăvârșit, Adam, a încălcat legea divină și a adus asupra sa și a urmașilor săi pedeapsa morții. „Omul” desăvârșit, Isus, a luat locul păcătosului în moarte și astfel a făcut posibilă eliberarea neamului lui Adam de moarte prin înviere. La aceasta se referea Pavel când a scris: „Plata

păcatului este moartea, dar darul lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Cristos, Domnul nostru.”
Romani 6:23

De ce această confuzie?

O mare parte din confuzia legată de viața de după moarte își are originea în Grădina Edenului. Dumnezeu i-a spus lui Adam: „Să nu mănânci din pomul cunoașterii binelui și răului, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (Geneza 2:17). Mai târziu, Satana, vorbind prin intermediul șarpelui, a întrebat-o pe Eva despre acest lucru, spunând: „Oare a spus Dumnezeu să nu mâncați din niciun pom din grădină?” Eva a confirmat ceea ce spusese Dumnezeu, inclusiv afirmația Lui că moartea va fi pedeapsa pentru neascultare. Geneza 3:1-3

Atunci Satana, răspunzând Evei, a zis: „Cu siguranță nu veți muri” (Geneza 3:4). Aceasta a fost o negare flagrantă a ceea ce spusese Creatorul. De fapt, Satana L-a acuzat pe Dumnezeu de minciună când a spus că moartea va fi pedeapsa pentru neascultare. Probabil că Satana credea că, într-un fel, putea zădărnici scopul divin de a aplica pedeapsa cu moartea asupra omului. Dacă așa a fost, el a descoperit curând că eforturile sale în acest sens erau zadarnice, pentru că omenirea a început să moară.

Cu toate acestea, Satana nu a recunoscut că a greșit. În schimb, a început, prin intermediul unor agenți umani, să răspândească minciuna că moartea nu este ceea ce pare a fi, că nu există moarte. În măsura în care putea să-i determine pe oameni să creadă acest lucru, el ar fi dovedit că a

spus adevărul când i-a spus Evei: „Cu siguranță nu veți muri”; veți părea doar că muriți, iar când veți părea că muriți, veți fi mai vii ca niciodată.

Isus a spus despre Satana: „El este mincinosul și tatăl minciunii.” (Ioan 8:44). Cu alte cuvinte, Satana a fost tatăl primei minciuni, iar aceasta a fost cea mai devastatoare și de anvergură minciună care a fost spusă vreodată. Această falsitate, provenind din Grădina Edenului, a corupt Adevărul despre moarte în mințile oamenilor din toate națiunile și religiile; în timp ce Adevărul, așa cum a fost exprimat de Dumnezeu în afirmația: „Cu siguranță veți muri”, a fost crezut doar de relativ puțini.

Falsitatea „entității separate”

A fost evident pentru toți că trupul uman moare și se întoarce la elementele din care a fost creat. Satana știa că nu avea nicio șansă să înșele oamenii în privința aceasta. Prin urmare, a început să răspândească ideea că există ceva în interiorul organismului uman care este separat de trup, o entitate care scapă din trup atunci când acesta moare și continuă să trăiască. În cercurile creștine declarate, acest ceva indefinibil este numit „sufletul nemuritor”.

Vechii egipteni susțineau această viziune. Ea a fost adoptată mai târziu de filosofi greci și romani. După ce apostolii au adormit în moarte, ea a fost introdusă în biserica creștină de către filosofi păgâni. Deși descrisă în diverse moduri, această teorie conform căreia există ceva în interiorul omului care nu poate muri, și prin urmare nu există moarte, a fost credința comună a majorității religioșilor, atât creștini, cât și necreștini.

Biblia indică faptul că această idee era răspândită printre mulți chiar și în zilele regelui Solomon, și îl găsim pe acesta combatând această eroare cu Adevărul. El a scris: „Ceea ce se întâmplă fiilor oamenilor se întâmplă și fiarelor; un singur lucru li se întâmplă: cum moare unul, așa moare și celălalt; da, toți au un singur suflu; astfel încât omul nu are niciun avantaj față de fiara: căci totul este deșertăciune. Toate se duc într-un singur loc; toate sunt din țărână și toate se întorc în țărână. Cine știe [cine poate dovedi] dacă duhul omului se înalță, iar duhul fiarei coboară în pământ?” Eclesiastul 3:19-21

Cât de clar afirmă Solomon Adevărul lui Dumnezeu, afirmând că în moarte omul și fiara sunt la fel, că amândoi au o singură suflare, sau „*duh*”, așa cum este tradus același cuvânt ebraic în Eclesiastul 3:21. După ce a expus astfel Adevărul, el întreabă: „Cine știe [poate dovedi altfel]?” El știa evident că națiunile păgâne din jur credeau în minciuna lui Satan că nu există moarte, că, în timp ce trupul moare, există un „*spirit*” care se îndreaptă „în sus” și continuă să trăiască. Totuși, Solomon arată că acest lucru nu este adevărat. El spune, mai degrabă, că în moarte, omul și animalele sunt la fel. Preeminența omului constă în faptul că Dumnezeu a promis să readucă la viață oamenii morți prin înviere, dar nu a promis să facă acest lucru pentru animalele inferioare.

„Sufletul nemuritor” nu este biblic

Expresia „suflet nemuritor” nu apare nicăieri în Biblie, iar Scripturile nu învață nici măcar vag că o entitate separată locuiește în corpul uman și scapă pentru a trăi în altă parte când trupul moare. Prima utilizare a cuvântului „suflet” în Biblie se găsește în Geneza 2:7. În acest verset ni se spune că

Dumnezeu a creat omul din „tărâna pământului și a suflat în nările lui suflarea vieții; și omul a devenit un suflet viu”.

Observați că versetul spune că omul „a devenit” un suflet viu, nu că „are” un suflet. Un „suflet viu” este pur și simplu o ființă vie, sau o creatură vie, care, așa cum relevă acest text, rezultă din unirea suflului vieții cu organismul, sau corpul. Corpul nu este sufletul. Suflul vieții nu este sufletul. Abia atunci când, prin puterea divină, suflul dă viață corpului, combinația celor două rezultă într-un „suflet viu”.

Solomon a spus că omul și fiarele au toți un singur suflu, și a avut dreptate. În ceea ce privește oamenii și animalele inferioare distruse în Potop, citim: „A murit orice făptură care se mișca pe pământ, atât păsările, cât și vitele, și fiarele, și toate târâtoarele care se târau pe pământ, și toți oamenii: Toți cei în nările cărora era suflarea vieții, dintre tot ce era pe uscat, au murit.” Geneza 7:21,22

Deoarece creaturile animale trăiesc prin aceeași „suflare de viață” care îi permite omului să trăiască, animalele sunt, de asemenea, „suflete vii”. Acest adevăr important este ascuns cititorului ocazional al Bibliei din cauza inconsistenței traducerii. De exemplu, Geneza 1:24 spune: „Dumnezeu a zis: «Să dea pământul viețuitoare după soiul lor: vite, târâtoare și fiare ale pământului, fiecare după soiul său.» Și așa a fost.” În acest text, expresia „ființă vie” este o traducere a exact acelorași cuvinte ebraice ca cele traduse prin „suflet viu” în Geneza 2:7, unde se face referire la Adam — cuvintele „ființă” și „suflet” fiind ambele traduceri ale cuvântului ebraic „nephesh”. Deoarece traducătorii s-au străduit să stabilească o diferență între om și animale, pe care

Scripturile nu o justifică, au folosit cuvântul „ființă” atunci când se făcea referire la animalele inferioare și „suflet” atunci când textul se referea la om. Nu este de mirare că Solomon a scris: „Așa cum moare unul, așa moare și celălalt.”

Gândul corect este exprimat clar de Solomon, care, în descrierea a ceea ce se întâmplă când un om moare, a scris: „Atunci țărâna se va întoarce în pământ, cum a fost, iar duhul se va întoarce la Dumnezeu, care l-a dat.” (Eclesiastul 12:7). Adevărul simplu expus în acest text este confundat în mintea multora de o neînțelegere e a a cuvântului „*duh*”. Acesta traduce cuvântul ebraic „*ruach*”, care înseamnă pur și simplu „suflare” sau, ca în acest caz, puterea invizibilă a vieții.

Acest text nu sugerează nici măcar vag că, atunci când un om moare, există o entitate conștientă care scapă din trupul său și este dusă la Dumnezeu în ceruri. Cuvântul „*întoarcere*” folosit în textul de mai sus exclude posibilitatea unei astfel de interpretări. Trupul se întoarce în țărână pentru că a venit din țărână. Dacă „*duhul*” ar fi o entitate separată care s-ar întoarce la Dumnezeu, ar însemna că acesta locuia anterior cu Dumnezeu și i s-a permis să vină temporar pe pământ pentru a locui într-un trup uman. Cât de nerezonabilă ar fi o astfel de concluzie!

Cât de compatibilă este însă definiția lui Solomon privind moartea cu faptele prezentate în Biblie cu privire la sufletul viu al omului sau la ființa umană? Când trupul și suflarea se întorc la sursele lor inițiale, sufletul viu, sau ființa, nu mai există. Acesta a murit, iar moartea este pedeapsa pentru păcat. Ezechiel 18:4 declară în cuvinte simple: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri.”

Moartea denumită „somn”

Deoarece Dumnezeu a promis să readucă la viață oamenii morți, Biblia se referă la cei care au murit ca fiind adormiți. Acest adevăr important al Bibliei este subliniat de Isus în referirea sa la moartea lui Lazăr, fratele Martei și al Mariei. El le-a spus ucenicilor săi: „Prietenul nostru Lazăr doarme”. Ucenicii au crezut că Isus se referea la somnul natural, așa că El le-a spus clar: „Lazăr a murit.” Ioan 11:11-14

Aici Isus a expus una dintre învățăturile de bază ale Cuvântului lui Dumnezeu. Lazăr era mort, dar era și „adormit”. Când Dumnezeu i-a spus lui Adam că neascultarea va duce la moarte – „Cu siguranță vei muri” – El s-a referit la dispariția vieții. Această dispariție a vieții ar fi fost permanentă dacă nu ar fi fost faptul că Dumnezeu încă-și iubea creaturile umane și le-a oferit răscumpărarea prin darul Fiului Său iubit, care a devenit Răscumpărătorul și Mântuitorul omenirii de la moarte. Ioan 3:16,17; 1 Timotei 2:3-6

Isus și-a dat „trupul”, umanitatea Sa, ca „răscumpărare [greacă: preț corespunzător] pentru toți”, „pentru viața lumii” (Ioan 6:51). Neascultarea omului desăvârșit, Adam, a adus păcatul și moartea asupra tuturor descendenților săi. Dreptatea lui Dumnezeu cerea „viață pentru viață”, adică moartea omului desăvârșit, Isus, pentru a compensa neascultarea și pedeapsa cu moartea impusă lui Adam. Moartea lui Isus a oferit „răscumpărarea”, sau prețul corespunzător, pentru Adam. În consecință, Isus a fost Cel care „prin harul lui Dumnezeu a gustat moartea pentru fiecare om” (Exodul 21:23; Romani 5:12-19; Evrei 2:9). Astfel, s-a făcut o dispoziție pentru plata pedepsei, sentința de moarte, care a

fost pronunțată împotriva lui Adam și a neamului său. Deși toți au continuat să moară, datorită răscumpărării oferite prin Cristos Isus, va avea loc o trezire a morților. Prin urmare, Biblia folosește termenul „somn” pentru a descrie absența lor temporară de viață.

Cei care dorm sunt inconștienți de lumea exterioară, la fel ca și cei care sunt morți. Ei nu văd nimic, nu aud nimic, nu știu nimic. Biblia spune: „Cei vii știu că vor muri, dar morții nu știu nimic.” (Eclesiastul 9:5). Cei care dorm pot fi treziți; așa că cei care „dorm” în moarte pot fi și vor fi treziți. Așa cum a spus Isus despre Lazăr: „Mă duc să-l trezesc din somn” (Ioan 11:11). Toți cei care dorm în moarte vor fi treziți, prin puterea divină, în dimineața noii zile a pământului. De aceea citim: „Plânsul poate dura o noapte, dar bucuria vine dimineața.” Psalmul 30:5

Marta mângâiată

Isus și mica familie din Betania – Maria, Marta și Lazăr – erau prieteni speciali. Când Lazăr s-a îmbolnăvit, Isus și ucenicii săi se aflau la o oarecare distanță de Betania. Surorile i-au trimis veste lui Isus despre boala lui Lazăr, dar el nu s-a dus imediat la ele. A așteptat două zile. Apoi, Isus a anunțat că Lazăr murise și că dormea, și că El urma să-l „trezească din somn”. Ioan 11:1-15

Marta a ieșit în întâmpinarea lui Isus pe măsură ce acesta se apropia de casa lor. Muștrându-l blând, ea a spus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu nu ar fi murit” (Ioan 11:21). Marta era îndurerată, iar aceasta a fost o ocazie excelentă pentru Isus să o mângâie, ceea ce a și făcut. Ce cuvinte liniștitoare de mângâiere i-a spus Domnul Marthei în momentul

ei de mare nevoie? I-a spus Isus, așa cum s-a spus adesea în circumstanțe similare: „Marta, fratele tău nu este cu adevărat mort, ci doar și-a lepădat învelișul exterior, trupul său”? A spus El că adevăratul Lazăr era mai viu ca niciodată? I-a spus Isus Marthei că, foarte probabil, „sufletul” lui Lazăr plutea în apropiere? A spus El: „Marta, moartea nu există”?

Isus nu a spus nimic din toate acestea. El le spusese anterior ucenicilor Săi: „Lazăr a murit”, și nu ar fi contrazis acum acest adevăr spunându-i Marthei că fratele ei era mai viu ca niciodată. Ceea ce i-a spus pentru a o mângâia pe Marta era în concordanță cu mărturia întregului Cuvânt al lui Dumnezeu. Știind că Lazăr era de fapt mort, i-a spus Marthei: „Fratele tău va învia.” Ioan 11:23

Marta nu era sigură ce anume implicau aceste cuvinte. Știa că Isus trezise pe alții din somnul morții și îi spusese lui Isus: „Orice vei cere de la Dumnezeu, Dumnezeu ți-o va da”, dar nu era sigură că Isus îi va cere lui Dumnezeu în acel moment să-l trezească pe fratele ei din somnul morții. Ea a răspuns: „Știi că va învia din nou la învierea din ziua de apoi”. Ioan 11:22,24

Marta știa clar că urma să aibă loc o înviere generală a tuturor morților și că atunci Lazăr va fi trezit din somnul morții. Ea cunoștea promisiunile consemnate în Vechiul Testament și acordase o atenție plină de respect și credință învățăturilor lui Isus, așa că știa că exista o speranță glorioasă de înviere pentru întreaga omenire. Marta înțelegea, de asemenea, că învierea generală urma să aibă loc în „ziua de apoi”. Ziua de apoi nu este „ziua judecății”, așa cum mulți au presupus. Cuvântul „zi” în acest

context se referă la o perioadă, un moment în marele plan al lui Dumnezeu pentru răscumpărarea și mântuirea omenirii de păcat și de moarte.

Există diverse perioade de timp, sau epoci, în planul de mântuire al lui Dumnezeu, atât înainte, cât și după Prima Venire a lui Cristos. Acestea au fost epoci pregătitoare în care Dumnezeu i-a ales și i-a pregătit pe cei care vor coopera cu Isus în perioada finală a aranjamentului divin, epoca împărăției drepte a lui Dumnezeu, sub domnia lui Cristos. (Ieremia 23:5; Matei 6:10). Atunci planul lui Dumnezeu va ajunge la desăvârșire prin trezirea morților și restaurarea vieții la perfecțiune pentru toți cei care vor crede și vor asculta de legile împărăției lui Cristos.

Marta știa despre această epocă finală, sau ziua de apoi, din planul lui Dumnezeu, și că fratele ei, precum și toți cei care muriseră, vor fi atunci treziți din somnul morții. Cu toate acestea, Marta nu știa dacă la asta se referea Isus când a spus: „Fratele tău va trăi din nou”, și nici Isus nu i-a explicat direct care erau intențiile sale imediate. În schimb, El a răspuns: „Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată.” (Ioan 11:25, 26). Identificându-se pe sine ca „învierea și viața”, Isus a arătat că El era Cel care îi va trezi pe toți morții în ziua de apoi. Apoi, în timpul împărăției, El va da viață veșnică tuturor celor care vor deveni ascultători de principiile lui Dumnezeu și care, la acel moment, vor fi crezut din toată inima în El.

După ce a liniștit-o pe Marta cu privire la învierea omenirii, Isus a întrebat-o: „Crezi asta?” Marta a răspuns: „Da, Doamne, cred că Tu ești Cristosul, Fiul

lui Dumnezeu.” (Ioan 11:26, 27). Marta a înțeles, pe bună dreptate, că Cristosul, sau Mesia promis, va fi trimis în lume pentru a salva omenirea de la moarte și că acest lucru se va realiza prin trezirea tuturor celor dormitori, care dorm în moarte. Ea credea că în Isus se află „învierea și viața”.

Trezirea lui Lazăr

După ce Marta și-a mărturisit credința în Isus ca Mesia și în capacitatea Lui de a readuce morții la viață, s-a întors acasă și i-a cerut Mariei să meargă cu ea să-L întâlnească pe Isus, ceea ce a și făcut. Inima lui Isus a fost mișcată de această scenă de durere și mare pierdere și, împreună cu ceilalți, a plâns și El. Apoi a cerut să i se arate mormântul unde era îngropat Lazăr. Ioan 11:28-35

Stând lângă mormânt, Isus a cerut ca piatra de la intrare să fie dată la o parte. Atunci Marta a protestat. Ea mărturisise anterior credința că Isus îl putea învia pe fratele ei, dar acum se îndoia și i-a spus lui Isus: „Doamne, deja miroase urât, pentru că este mort de patru zile.” (Ioan 11:39). Pentru Isus, acest lucru nu conta. El era pe cale să demonstreze, prin Lazăr, ceea ce urma să fie în cele din urmă realizat prin puterea divină pentru toți cei care au murit, iar acolo unde puterea divină acționează, nu contează dacă o persoană este moartă de patru zile sau de mii de ani; viața poate fi readusă. Cel care, ca instrument al lui Dumnezeu, a creat viața în primul rând, este pe deplin capabil să readucă viața.

Stând în fața mormântului deschis și după o rugăciune potrivită, Isus a strigat cu voce tare: „Lazăr, ieși afară.” (Ioan 11:43). Este interesant de remarcat ce nu spune relatarea. Nu spune despre

Lazăr că s-ar fi dus în cer și s-ar fi întors. Lazăr nu se dusesese în cer. Nu spune că s-ar fi dus într-un abis de tortură eternă și că a fost eliberat de chin. Nu există niciun abis de tortură eternă.

Relatarea afirmă că, atunci când Isus a strigat: „Lazăr, ieși afară... cel care era mort a ieșit afară.” Lazăr, „cel care era mort”, fusese trezit din somnul morții. Eliberat de veșmintele de mormânt, Lazăr s-a amestecat și s-a reunit cu familia și prietenii săi, așa cum făcuse înainte. Reînviat, el nu era nici o fantomă, nici un spirit. Era același Lazăr ca înainte. Era bucuros să fie din nou în viață, iar familia lui era bucuroasă că i-a fost redat.

„Nu vă mirați”

Cu o ocazie anterioară, vorbind despre învierea morților, Isus a spus: „Nu vă mirați de aceasta, căci vine o oră când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară: cei ce au făcut binele, spre învierea vieții, iar cei ce au făcut răul, spre învierea judecății.” (Ioan 5:28, 29). Aici ni se asigură că, la fel cum Lazăr a fost scos din mormânt, tot așa toți morții vor fi scoși la momentul învierii generale.

Observăm că Isus vorbește aici și despre două categorii generale în înviere — cei care au făcut bine și cei care au făcut rău sau nu au reușit să facă bine. Cei care au făcut bine sunt menționați în versetul 24 ca „credincioșii” epocii prezente. Aceștia nu vor ajunge la judecata viitoare, pentru că trec cu succes prin încercarea din viața prezentă. Fiindcă au făcut „binele” prin credință și urmând cu credincioșie pașii lui Isus, s-au dovedit demni de a fi scoși din moarte la o înviere e a „vieții”. Cei care nu s-au dovedit astfel demni sunt treziți din moarte și vin la judecată,

pentru că trezirea lor va avea loc în timpul zilei de judecată de o mie de ani a lumii. Faptele Apostolilor 17:31; 2 Petru 3:8; Apocalipsa 20:6

Cuvântul grecesc tradus prin „judecată” în Ioan 5:29 este „krisis”. Toți cei care nu se dovedesc acum demni de viață se vor confrunta cu o criză atunci când vor fi treziți din somnul morții. Desigur, ei vor fi atunci pe deplin luminați cu privire la problemele implicate. Li se va oferi ocazia, pe baza unei înțelegeri depline, de a accepta provizia de viață făcută pentru ei prin Cristos și de a se supune legilor împărăției Sale drepte, care va controla atunci treburile întregii omeniri. Dacă vor accepta și se vor supune, vor fi restaurați la perfecțiunea vieții umane și vor trăi veșnic. Aceasta va fi învierea lor deplină. Dacă nu acceptă și nu se supun, vor fi trimiși înapoi la moarte. Despre acel moment, Petru a spus că cei care nu se supun „vor fi complet îndepărtați” din mijlocul poporului. Faptele Apostolilor 3:23

Credincioșii din epoca actuală, care s-au dovedit demni să trăiască și să domnească împreună cu Cristos, vor ieși la iveală în înviere spre „slavă, cinste și nemurire”. (Romani 2:7). Nemurirea este astfel văzută nu ca o calitate inerentă omului, ci ca o răsplată glorioasă oferită celor care sunt dispuși să sufere și să moară cu Isus pentru a putea trăi cu El. Ca moștenitori împreună cu Isus în împărăția Sa, aceștia vor fi și co-judecători alături de El în timpul acelei perioade de judecată. 1 Corinteni 6:2; Apocalipsa 3:21; 5:10

Ce împlinire fericită a planului lui Dumnezeu va fi aceasta! Domnia păcatului și a morții, care a fost adusă de păcatul lui Adam în Eden, nu va dăruia pentru totdeauna. Toți cei care au murit în această

lungă perioadă de plâns vor fi treziți și li se va da o oportunitate individuală de a se supune legilor lui Dumnezeu și de a trăi pentru totdeauna pe pământ.

Aceasta este o speranță glorioasă pentru omenire, iar profetul lui Dumnezeu, David, o prezintă simbolic și frumos. Citim: „Spuneți printre neamuri: Domnul domnește. Lumea este întemeiată; nu se clatină; El va judeca popoarele cu dreptate. Să se bucure cerurile, să se veselească pământul; să răsunе marea și tot ce este în ea. Să se bucure câmpurile și tot ce este în ele; să cânte de bucurie toți copacii pădurii. ... El vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate și popoarele cu credincioșia Sa.” (Psalmul 96:10-13). Într-adevăr, există viață după moarte, deoarece, prin puterea divină, morții vor fi readuși la viață. Aceasta este marea speranță care ne este oferită în Cuvântul lui Dumnezeu.